

казоватъ никомъ онова що то рекли. Отъ това злопомышленіе липсввали токмо пать негови пріатели, сир: Пердікка, Птолемей, Олвій, Аусімахъ, и Філонъ, които негърнали, защото ги знаили какъ были много вѣрни на Александра: А другите сички были предатели, и чакали да намѣратъ подобно време, за да си свършатъ дѣлото. Причината гдѣто се подканели сичките негови пріатели да го отроватъ была таа: Понеже тии промышлавали защо догдѣ живѣе Александръ, тии Игемони нещели можатъ да станалъ, и така щели да се изгубатъ безъ да намѣратъ некои упокоеніе. Но промышлавали, защо като чѣй какъ ще умре, ще имъ раздѣли царствата, да ги властвуватъ тии, и така щели да мируватъ. Такъвъ совѣтъ станалъ заради смъртъта на единъ такъвъ пречужденъ царь, да се үкіе не отъ чужденцы, но отъ сжщыте си пріатели. Такива пріатели се намиратъ и до днесъ много, които предъ челоуѣка показоватъ секакъвъ способъ любови, и го почитатъ, а задъ него го үкорѣватъ: колкото можатъ, гонатъ го, предаватъ го, повреждаватъ го, и най много се мжчатъ да го үвезчестатъ. Такива пріатели приличатъ на предателя Іуда Іскаріотскій, и съ него ще се соединатъ. Прочее единъ день Александръ направилъ велико үгощеніе, и призовалъ сичките Игемоны пріателыте си, первоконницыте си первите нащойските, и сичките мжжественны войны. Сжбралисе сичките, сѣдали на трапезата, закачели да се радоватъ велико, да се веселатъ, да пѣкатъ, и да хвалятъ Александра. Подобно и